

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Lukáše Hloucha v právní věci žalobce: **Ing. M. Š.**, zast. JUDr. Petrem Valentou, advokátem se sídlem Chodská 1281/30, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2017, čj. KUJI 49816/2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2020, čj. 34 A 20/2017-62,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2020, čj. 34 A 20/2017-62, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabývá tím, zda krajský soud pochybil, pokud neprovedl část žalobcem navrhovaných důkazů pro nadbytečnost.

[2] Městský úřad Třebíč uznal rozhodnutím ze dne 10. 4. 2017 žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků na úseku zákona o myslivosti. V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že žalobce byl uznán vinným pouze ze spáchání přestupku podle § 63 odst. 2 zákona o myslivosti, kterého se dopustil tím, že po provedené dohledávce ihned neoznačil odložený kus černé zvěře nesnímatelnou plombou, čímž porušil § 49 odst. 1 zákona o myslivosti. Za uvedený přestupek mu byla uložena pokuta 4 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Následně podanou žalobu Krajský soud v Brně zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

[3] Žalobce v žalobě i při jednání před krajským soudem navrhl provedení svědeckých výpovědí svědků J. K., Z. R. a B. H. Krajský soud však tyto důkazní návrhy neprovedl pro jejich nadbytečnost. Jelikož uvedené osoby nebyly s žalobcem v den lovu v honitbě, shledal, že by nemohly prokázat, zda ulovené prase divoké bylo ihned po provedení dohledávky označeno nesnímatelnou plombou.

[4] Dále krajský soud citoval judikaturu NSS, ze které vyplývá, že ulovenou zvěř je třeba označit nesnímatelnou plombou bez jakéhokoliv odkladu po jejím ulovení. Žalobce tvrdil, že tak učinil, avšak nenavrhl žádné důkazy, které by to potvrdily. Naopak, následně zjištěné skutečnosti potvrdily opak, jelikož následující den po lovu byl nalezen ulovený kus černé zvěře, který nebyl označen nesnímatelnou plombou. O tom, že ji ulovil žalobce, nebylo sporu. Pokud nebyla plomba nesnímatelným způsobem připevněna na ulovené zvěři den po jejím ulovení, pak nemohla být řádně upevněna ani den předtím, tedy ihned po ulovení.

[5] I další námitky vznesené v řízení o žalobě považoval krajský soud za nedůvodné. Žalobce však proti jejich vypořádání kasační stížnosti dále nebrojil. Nejvyšší správní soud je tedy dále nerekapituloval, jelikož je dle § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítal jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatečné zjištění podkladů rozhodnutí.

[7] Dle názoru stěžovatele krajský soud nedůvodně neprovedl výpovědi J. K., Z. R. a B. H. Konstatoval totiž, že by nemohly prokázat, že žalobce bezprostředně po ulovení a dohledání ulovený kus označil nesnímatelnou plombou. Svědci však byli u toho, když žalobce druhý den k ulovenému kusu zvěře přijel a mohli vypovídat mimo jiné k tomu, zda v tom okamžiku mělo ulovené prase divoké proříznou šlachu na zadní končetině, jak to ukládá příslušný právní předpis k upevnění plomby. Pokud by ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že šlacha proříznuta byla, musel by se soud vypořádat s otázkou, zda tak neučinil žalobce před připevněním plomby, která se buď uvolnila při následné manipulaci, nebo případně byla někým záměrně odstraněna poté, co bylo ulovené prase divoké nalezeno.

[8] Krajský soud podle stěžovatele vyložil § 49 odst. 1 zákona o myslivosti zcela v jeho neprospěch. Uvedl, že i v případě, že stěžovatel bezprostředně po ulovení nalezený kus plombou označil, neučinil tak v souladu se zákonem, neboť plomba nebyla upevněna nesnímatelně, jelikož mohlo dojít k jejímu uvolnění. Tento závěr soud navíc učinil, aniž zjišťoval, jak plomba ve skutečnosti vypadá, jakým způsobem je zajištěno, aby byla upevněna nesnímatelně apod. Bylo tedy otázkou, na základě jakých skutkových zjištění či jiných podkladů mohl krajský soud dospět k závěrům ohledně možností uvolnění či snětí plomby bez jejího definitivního porušení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je částečně důvodná.

[10] Nejprve se zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, která měla dle stěžovatele spočívat v nedostatečném zjištění podkladů rozhodnutí.

[11] K takto obecné námitce nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud předně uvádí, že kvalita kasační argumentace do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54; tam uvedené závěry ohledně žalobní argumentace lze použít i ve vztahu k argumentaci kasační). Proto vypořádal tuto námitku taktéž obecně. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami byl krajský soud při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a na základě jakých podkladů dospěl k závěrům uvedeným v napadeném rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. Rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35).

[12] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nedůvodně neprovedl navržené svědecké výpovědi pro nadbytečnost. I tato námitka může být podle své povahy námitkou nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů totiž může být též rozsudek krajského soudu vydaný poté, co krajský soud neprovedl důkaz navrhovaný účastníkem bez toho, že by vyložil, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl (rozsudek NSS ze dne 8. 12. 2020, čj. 2 As 243/2020-26).

[13] Podle zásady volného hodnocení důkazů není soud povinen provést veškeré navržené důkazy. Zároveň však platí, že pokud soud důkaznímu návrhu nevyhoví, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit (viz rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 11. 2006, čj. 1 Azs 218/2004-89). Z rozsudku sp. zn. 5 Afs 147/2004 dále plyne, že *„neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“*

[14] Krajský soud v bodě 29 napadeného rozsudku odkazuje na část V. svého rozsudku, ve které uvedl, proč považoval provedení navrhovaných důkazů za nadbytečné. Konstatoval, že by *„žalobci nepomohly prokázat, že předmětný kus ulovené zvěře byl ihned po jejím ulovení označen nesnímatelnou plombou, jak to vyplývá z díkce § 49 odst. 1 zákona o myslivosti, [...] Uvedené osoby se dne 23. 12. 2016 ve večerních hodinách v předmětné honitbě po ulovení a dohledání ulovené zvěře nenacházely, protože nemohly žalobci dosvědčit, že ihned po ulovení či dohledání ulovené zvěře tuto označil nesnímatelnou plombou. Ostatně sám žalobce druhý den dopoledne viděl ulovenou zvěř bez označení snímatelnou plombou. Ostatně o této skutečnosti nebylo žádného sporu.“* Krajský soud tedy vycházel z předpokladu, že jediný způsob, kterým by stěžovatel mohl prokázat, že splnil povinnost, kterou mu ukládá § 49

odst. 1 zákona o myslivosti, by bylo, pokud by svědecké výpovědi potvrdily, že ihned po provedení dohledávky označil kus zvěře nesnímatelnou plombou. Napadený rozsudek tedy obsahuje dostatečné odůvodnění toho, jakými úvahami se krajský soud při rozhodování řídil a proč navrhované důkazy neprovedl. Nelze jej proto považovat za nepřezkoumatelný.

[15] Stěžovatel dále ve vztahu k navrhovaným svědeckým výpovědím namítá, že se krajský soud nezabýval tím, že tyto výpovědi mohly objasnit, zda mělo ulovené prase divoké druhý den ráno po provedení dohledávky naříznutou šlachou na zadní končetině. To by mohlo svědčit o tom, že tak učinil stěžovatel, když předchozí večer upevňoval plombu.

[16] Stěžovatel v žalobě uvedl, že „[s]kutečnost, že předmětná plomba byla druhý den nalezena vedle sloveného kusu černé zvěře, mohou dosvědčit svědci pan J. K., Z. R. a B. H.“ V této šíři se uplatněným návrhem výslovně zabýval i krajský soud. Dospěl k závěru, že prokázání této skutečnosti není relevantní, jelikož by nemohlo dosvědčit, že stěžovatel ihned po provedení dohledávky označil ulovený kus zvěře nesnímatelnou plombou (viz rekapitulace uvedená v bodě [14] tohoto rozsudku).

[17] Z audiozáznamu z jednání před krajským soudem však vyplývá, že zástupce stěžovatele při jednání na dotaz soudu podrobně rozvedl návrh na provedení svědeckých výpovědí. Uvedl, že výslech uvedených tří svědků navrhuje také proto, že jsou to myslivci, kteří byli druhý den ráno po provedení dohledávky na místě přítomni, a jeden z nich stěžovateli pomáhal ulovený kus zvěře nakládat. Mohli by proto vypovídat o tom, zda mělo prase naříznutou šlachou na zadní končetině. Pokud by tomu tak bylo, značilo by to s největší pravděpodobností to, že tak učinil stěžovatel za účelem umístění plomby, neboť v podstatě nelze uvažovat o jiném logickém vysvětlení. Zdůraznil, že navrhovaný svědek J. K. navíc k ulovenému kusu přijel druhý den ráno dříve, než sám stěžovatel. Mohl by se proto vyjádřit také k tomu, zda měl ulovený kus zvěře prořízlou šlachou ještě před příjezdem stěžovatele. Pokud by tuto informaci potvrdil, tak by tím vyloučil možnost, že by stěžovatel (či kdokoliv jiný) zvířeti šlachou za účelem umístění plomby nařízl až následovně. Pokud by potvrdil, že zvíře šlachou naříznutou mělo, pak by bylo otázkou, z jakého důvodu by tak činil někdo jiný, než stěžovatel po provedení dohledávky před označením uloveného kusu plombou. Zbývající navrhovaní svědci, Z. R. a B. H., by zase mohli potvrdit, že v době, kdy druhý den ráno dorazili na místo nálezu uloveného kusu, byla s policií řešena pouze otázka podezření ze spáchání trestného činu pytláctví a nikoliv to, zda stěžovatel označil či neoznačil ulovený kus ihned po provedení dohledávky plombou. Zároveň by mohli dosvědčit, pokud by zvíře mělo prořízlou šlachou, že tak nikdo, tedy ani stěžovatel, neučinil druhý den ráno a muselo k tomu tak dojít už ve večer provedení dohledávky.

[18] Krajský soud v napadeném rozsudku odůvodnil, proč provedení navrhovaných svědeckých výpovědí považoval za nadbytečné, tak, jak je rekapitulováno v bodě [14] tohoto rozsudku. Uzavřel tedy, že by nemohly prokázat, zda stěžovatel ihned po provedení dohledávky označil prase nesnímatelnou plombou, jelikož navrhovaní svědci nebyli se stěžovatelem ten večer v honitbě. Podle krajského soudu tedy mohl stěžovatel doložit, že naplnil svoji zákonnou povinnost, jedině tak, že by existovali svědci, kteří by

pokračování

mohli dosvědčit přímo to, že viděli stěžovatele upevňovat nesnímatelným způsobem plombu.

[19] K prokázání skutkového stavu však nemusí sloužit jen důkazy přímé, ale i nepřímé. Dokazování nepochybně může směřovat k tomu, aby bylo prokázáno alespoň to, že je dostatečně pravděpodobné, že stěžovatel na ulovený kus zvěře plombu umístil tak, jak mu ukládá zákon o myslivosti. Na toho, kdo zvěř uloví a následně řádně označí nesnímatelnou plombou, totiž nelze klást absolutní objektivní odpovědnost za to, že plomba bude následně vlivem objektivních okolností (ať už například z důvodu vadného výlisku samotné plomby, neoprávněného zásahu třetí osoby či teoreticky i vlivem extrémních povětrnostních podmínek) z uloveného kusu odstraněna. Krajský soud se však nevyjádřil k tomu, proč by bylo nadbytečné provádět dokazování k tomu, že prase divoké mělo naříznutou šlachy, což by mohlo svědčit tvrzení stěžovatele, že plombu na zvíře původně řádně umístil. Tím, že odmítl provést tyto nepřímé důkazy, které by mohly dále objasnit otázku viny stěžovatele, zatížil svůj rozsudek vadou spočívající v nesprávném právním posouzení věci. Závěr krajského soudu, že nebylo dostatečně prokázáno, že by stěžovatel ihned po provedení dohledávky ulovený kus řádně označil plombou v souladu s § 49 zákona o myslivosti, je proto v tuto chvíli předčasný. Tato kasační námitka je proto důvodná.

[20] I přes uvedenou vadu však soud považuje za vhodné zabývat se kasační námitkou, že krajský soud vyložil § 49 odst. 1 zákona o myslivosti zcela v jeho neprospěch, což se jeví jako snaha nalézt vinu na jeho straně za každou cenu. Vypořádání této kasační námitky je totiž relevantní pro případ, že by krajský soud v dalším řízení na základě doplnění dokazování dospěl k závěru, že stěžovatel plombu ihned po provedení dohledávky na ulovený kus upevnil, avšak vadně (nikoliv nesnímatelně), jelikož plomba byla druhý den ráno nalezena pod vývrhem. Navíc, jak bude odůvodněno níže, jedná se dle soudu o otázku prejudikovanou a bylo by proto neefektivní ponechávat její zodpovězení až pro další řízení.

[21] Podle § 49 odst. 1 věty první zákona o myslivosti musí být *každý kus ulovené nebo nalezené užitkovatelné zvěře spárkaté [...] ihned po ulovení, nalezení nebo po provedené dohledávce označen nesnímatelnou plombou.*

[22] Podle § 25 vyhlášky č. 244/2002 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona o myslivosti, je plomba *jednorázově použitelná nesnímatelná značka z umělé hmoty žluté barvy se štítkem spojeným se zatahovacím páskem. Štítek o tloušťce 1,25 mm má tvar lichoběžníku se zaoblenými rohy o spodní hraně délky 28 mm. V horní části štítku, z níž vybíhá zatahovací pásek, je umístěna bezpečnostní ukládaná kleština červené barvy. Štítek je na jedné straně označen vyražením zkratky "CZ", dvoumístného čísla série a šestimístného evidenčního čísla, na druhé straně vyražením malého státního znaku. Zatahovací pásek v celkové délce 22 cm při vyústění ze štítku má v délce 2,5 cm zploštělý profil, poté je v délce 16 cm kruhového profilu se vzorem, který brání zpětnému vytažení zatahovacího pásu z bezpečnostní ukládané kleštiny, konec zatahovacího pásu má v délce 2,5 cm zploštělý profil opatřený po protilehlých stranách vruby a jeho závěrečná část o délce 1 cm přechází do hladkého kruhového profilu. Vzor plomby je uveden v příloze č. 14 této vyhlášky.*

[23] Ustanovení § 29 citované vyhlášky říká, že *plomba se nesnímatelným způsobem (zatažením na nejzazší místo) připevní za Achillovu šlachu na libovolné zadní končetině ulovené nebo jinak usmrcené nebo nalezené zužitkovatelné spárkaté zvěře. V případě neuskutečnitelnosti takového připevnění se plomba připevní za některé žebro hrudního koše spárkaté zvěře. Pro označení spárkaté zvěře lze využít pouze plomby a lístky o původu zvěře vydané příslušným orgánem státní správy myslivosti.* Podle odst. 2 tohoto ustanovení připevněnou plombu snímá příjemce zvěře při jejím zpracování nebo podnikatel obchodující se zvěřinou nebo zvěřinu spotřebovávající k pohostinské nebo jiné činnosti tak, aby nebyla porušena její celistvost, včetně upnutí zatahovacího pásku do bezpečnostní vkládané klestiny.

[24] Judikatura k citovanému ustanovení zákona o myslivosti není rozsáhlá a řádně ji citoval již krajský soud. Její závěry ve vztahu k této zákonné povinnosti jsou však jednoznačné. V rozsudku ze dne 29. 1. 2009, čj. 7 As 74/2008-47, NSS nejprve vyslovil, že povinnost označit ulovenou zvěř spárkatou ihned, tedy nikoliv bez zbytečného odkladu, nesnímatelnou plombou, je v zákoně explicitně vyjádřena a je uložena každému, kdo tuto zvěř uloví. Na tento závěr navázal rozsudek ze dne 8. 3. 2012, čj. 5 As 21/2011-39, který vyvrátil tvrzení, že povinnost označit ulovený kus *ihned* nesnímatelnou plombou je splněna i tehdy, je-li kus označen „s odstupem několika minut, a zejména, že označení plombou nemusí být nutně prvním úkonem po ulovení, nalezení nebo provedené dohledávce zvěře.“ Zároveň konstatoval, že vyhláška č. 244/2002 Sb. tím, že podrobněji upravuje způsob výdeje plomb evidovaným osobám a jejich evidenci, potvrzuje účel samotného § 49 zákona o myslivosti, kterým je zajistit účinnější kontrolu nad tím, zda došlo k oprávněnému ulovení příslušného kusu spárkaté zvěře. Tomu následně odpovídá pouze takový výklad daného ustanovení, podle něhož, *nejde-li o společný lov spárkaté zvěře, musí oprávněný lovec, případně jiná oprávněná osoba, vždy označit tuto zvěř nesnímatelnou plombou skutečně bez jakéhokoliv odkladu po jejím ulovení, nalezení nebo dohledávce, tedy dříve, než budou provedeny jakékoliv jiné úkony nebo manipulace se zvěří.* Ke stejnému závěru dospívá i komentářová literatura. Uvádí, že ačkoliv může požadavek připevnění plomby *ihned* působit v určitých situacích přísně, je nutné si uvědomit, že lovec, který na ulovený kus plombu nepřipevní ihned, ale hodlá tak učinit například až po jejím vyproštění z nepřístupného terénu, se vystavuje nebezpečí sankce dle zákona (Petr, B. a kol. *Zákon o myslivosti. Komentář.* Praha: Wolters Kluwer ČR, 2015).

[25] Na základě uvedeného se soud přiklání k závěru, že pokud dosavadní judikatura klade takto přísné požadavky na *okamžité* upevnění plomby, není důvod přihlížet k podmínce *nesnímatelnosti* benevolentněji. Sleduje totiž stejný účel, jako upevnění okamžité. Pokud by lovec plombu upevnil sice okamžitě, ale nikoliv nesnímatelným způsobem, mohlo by následně dojít k jejímu uvolnění, což je z materiálního hlediska výsledek podobný situaci, ve které by plomba nebyla připevněna ihned po ulovení, nalezení či dohledání kusu zvěře. Tedy, že by ulovený kus zvěře nebyl v rozhodném časovém okamžiku označen nesnímatelnou plombou a nebylo by tak možné prokázat oprávněnost daného ulovení, či případně vyvrátit podezření ze spáchání trestného činu pytláctví.

[26] Z výše citované judikatury vyplývá, že účelem § 49 zákona o myslivosti je zajistit co nejúčinnější kontrolu nad tím, zda došlo k oprávněnému ulovení příslušného kusu spárkaté zvěře. To ostatně vyplývá i z širší systematiky dotčené právní úpravy. Podle § 27

pokračování

odst. 1 vyhlášky č. 244/2002 Sb. předává orgán státní správy myslivosti uživateli honitby na jeho písemnou výzvu požadovaný a přesně stanovený počet plomb. Z ustanovení § 28 vyhlášky následně plyne, že o přijatých, vydaných a vrácených plombách vede orgán státní správy myslivosti evidenci. Uvedené potvrzuje, že je nezbytné trvat i na požadavku nesnímatelného upevnění. Pokud by tomu tak totiž nebylo, byl by tím popřen účel zákonné úpravy, jelikož by bylo možné po následném upevnění plomby snímatelným způsobem s touto manipulovat a například ji následně umístit na jiný kus zvěře, která by mohla být ulovena neoprávněně. Tomu opět odpovídá i závěr komentářové literatury, dle které musí být plomba na zvířeti připevněna až do jeho bourání (Petr, B. a kol. *Zákon o myslivosti. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2015). Nejvyšší správní soud proto ohledně výkladu § 49 odst. 1 zákona o myslivosti dospívá k obdobnému závěru, jako krajský soud a tato kasační námitka proto není důvodná.

[27] V neposlední řadě není důvodná ani námitka stěžovatele, že krajský soud nemá ponětí o tom, jak taková plomba vypadá a jakým způsobem je zajištěno, aby byla upevněna nesnímatelně. Velmi konkrétní popis plomby je totiž obsažen ve výše citovaném § 25 vyhlášky č. 244/2002 Sb., a v příloze 14 téže vyhlášky je vyobrazen vzor plomby ze tří různých pohledů. Z ustanovení § 29 téže vyhlášky potom plyne, že nesnímatelným způsobem upevnění plomby se rozumí *zatažení na nejzazší místo*. S ohledem na zásadu, že soud zná právo, lze mít nepochybně za to, že se krajský soud s uvedenou právní úpravou seznámil. To, že se tato skutečnost případně nepromítla do textu napadeného rozsudku, tedy bez dalšího neznamena, že krajskému soudu nebyla známa.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud z výše uvedeného důvodu dospěl k závěru, že je kasační stížnost částečně důvodná. Napadený rozsudek krajského soudu proto zrušil podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právními závěry uvedenými v tomto rozsudku.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. dubna 2023

Petr Mikeš
předseda senátu